

C.E. Morgan

**SPORT
DER
KONINGEN**

Vertaald door Inge Kok

2017

DE BEZIGE BIJ

AMSTERDAM | ANTWERPEN

Dit boek is opgedragen aan de lezer

Zoals knoppen door hun groei nieuwe knoppen laten ontstaan, en die, mits levenskrachtig genoeg, takken vormen en zich naar alle kanten verheffen boven menige zwakkere tak, zo is het naar mijn mening per generatie gegaan bij de grote boom des levens, die met zijn dode, afgebroken takken de aardkorst vult en het oppervlak bedekt met zijn eindeloos splitsende en mooie vertakkingen.

Charles Darwin, *Over het ontstaan der soorten*

DE VREEMDE FAMILIE DER DINGEN

Uw geest zal zich van lieverlee verspreiden door het gehele grote lichaam van het keizerrijk om alles samen te voegen naar uw gelijkenis.

Seneca

‘Henry Forge, Henry Forge!’

Hoe ver kun je bij je vader vandaan rennen? De jongen verdween tussen de mais, waarvan de groene bladeren zwiepten en smiespelden terwijl hij door de overhuifde laantjes holde. De stengels bleven één, twee keer aan hem haken, en hij slaakte een kreet als een gewonde vogel, greep naar zijn elleboog, maar viel niet. Op het schoolplein had hij eens gezien hoe een jongen zijn arm brak; met het geluid van een knappende tak was het dikke bot doormidden gegaan, en toen de jongen opstond, hing zijn arm scheef en stak het bot naar buiten als een gespleten pollepel—

‘Henry Forge, Henry Forge!’

Ten eerste: ik ben Henry Forge.

Zijn vaders stem echode over de kromgetrokken tafel van de aarde, *domine deus omnipotens, dictator perpetuo, vivat rex, Amen!* De dikke maisliezen hieven hun kolven op naar het geluid, maar de jongen draafde over de landbouwgrond, grond die al generaties lang mais voortbracht en ooit vee had gevoed, met zijn stomme gegraas en meststank. Hij was vee spuugzat en hij was pas negen.

Ten tweede: curro, currere, cucurri, cursus. Ik blijf maar rennen.

Dom kind, hij kon niet weten dat de planten hem aankondigden, dat het vlasachtige dak van de mais danste en schudde als hij passeerde, om daarna weer te vervallen tot bedeesde rust, of dat zijn vader hem niet achternakwam, maar vanaf de veranda zijn dwaze route volgde. Op de eerste verdieping ging piepend een raam open, en daaruit staken een blond stemloos hoofd en een bleke, merkwaardig veelzeggende hand die gebaarde naar John Henry, John Henry. De hand bonsde twee keer op de vensterbank. Maar de man bleef gewoon waar hij was, met zijn ogen gericht op de overhaaste aftocht van zijn zoon.

De jonge jongen ging nu langzamer door de valse veiligheid van afstand. Hij bokste met de mais, die het nu eens waagde een schijnbeweging te maken en terug te komen, dan weer bij de stengel afbrak. Dat kon hem niet schelen; zijn geest weigerde verder te gaan naar een toekomstige tijd waarin genoegdoening kon worden verwacht of geëist. Hij had plezier in zijn vlucht, geleend plezier met als onderpand een toekomst die nu onmogelijk leek. Hij was de stier bijna vergeten.

Ten derde: heren van de jury, ik ben onschuldig!

De mais braakte hem uit. Met zijn gezicht onder de krassen door de spitsroeden, zijn handen vol maisliezen en haar dat van schrik zijn voorhoofd had verlaten, stond hij naar lucht te happen. Hier is het oude land de oude taal: de rest van de county helt in aflopende hellingen en zompige kommen steil bij de grens van hun land vandaan. De tabaksplanten van de buurman strekken zich zo ver uit als de jongen kan kijken, waardoor de hele bekende wereld lijkt te bestaan uit onmogelijk uiteenlopende tinten groen, de golvende aarde net een uitgestrekte groene zee is met slechts hier en daar een zwart schip van een tabaksschuur, en het groen zo'n doordringende kleur heeft dat het een koel, vruchtbaar bodemmonster belooft tot een mijl onder zijn voeten. In de verte lopen de akkers weer op, golven ze langzaam omhoog, een grazige deken die is uitgeschud naar een onontgonnen lucht. Een rij bomen volgt de deining ver weg aan de overkant, vormt een donker hek tussen twee boerenbedrijven. De daken van de boerderijen zijn zwart als inkt en de voorgevels wor-

den door groenblijvende heesters aan het oog onttrokken, waardoor de wereld ononderbroken zwart en groen en zwart en groen is, louter recalcitrante aarde. Hij weet dat aan de andere kant van die verre horizon nog meer van hetzelfde stralend doorgolft, net zoals hij weet dat al dit land en nog meer ooit van hen is geweest, toen ze door de Cumberland Gap waren gekomen en aanspraak hadden gemaakt op het land, en ze mochten dan niet de eerste familie zijn, maar dat scheelde niet veel. Ze waren in de eerste plaats Kentuckiërs, in de tweede plaats Virginiërs en in de derde plaats christenen en het was allemaal eersteklas, zei zijn vader. Het hele vervloekte bedrijf.

Ten vierde: het eerstgeboorterecht is het beste wat een jongen kan hebben.

Hij hoorde het zachte gehinnik van een paard achter de muur van mais en vloog naar het hek dat het land van de Forges scheidde van het eerste tabaksveld van de Osbournes. Hij klauterde over de ruwe planken heen. Een blik over zijn schouder onthulde het trotse rode hoofd van een Tennessee walker* dat de hoek om kwam, en hij schoot naar de eerste planten die inmiddels tot zijn middel kwamen, kroop tussen twee struiken in en ging languit liggen op het vochtige, omgeploegde bed. Zijn gezicht drukte tegen de grond, die rood noch bruin als klei-aarde was toen er vegen oorlogsverf van achterbleven op zijn gehavende wang.

Het paard en de man kwamen de hoek om. De walker was ontspannen en rustig, hield zijn hoofd en nek voortreffelijk recht, had grote ogen, kalm als de maan door de aangeboren bedaardheid van het ras. Het dier speurde gewoontegetroou zijn omgeving af, vertraagde zijn fraaie tred bij de omheining, stapte vervolgens statig langs de balken. Een hoge staart schoot als een fontein op uit een ingesneden staartwortel, viel daarna langs de koten neer, bijna tot op de grond. De staart beefde en verraadde het vagelijk nerveuze bloed dat door de grotere rust van het paard stroomde.

* Achter in het boek vindt de lezer een door de vertaalster samengestelde woordenlijst

‘Hmmm,’ zei zijn ruiter, zo hard dat de jongen het in zijn lage, lommerrijke preeel kon horen. Filip.

Ten vijfde: dit ras was ooit een bezittende soort. Dat staat geschreven in de grootboeken.

De houding van de man was even recht als die van het paard, een kaarsrechte rug alsof elke wervel op de volgende was gesoldeerd. Zijn ene hand had de teugels vast, de andere rustte ontspannen op zijn dij. Een heldergroen blad dat zich nog niet had opgericht belimmerde het zicht op zijn gelaatstrekken, maar de jongen zag het hoofd wel fel glimmen onder dicht donker kroezend haar. Dat hoofd draaide boven op de stijve rug van de ene naar de andere kant.

‘O,’ zei de man ineens, waarna hij de teugels naar links trok, en na één dansende voorbereidende pas sprong het paard met zware gratie over het hek, en de geschrokken jongen schoot als een bleke vis uit de planten om dieper weg te duiken in het tabaksveld. Het paard volgde hem niet, maar bleef aan de rand van het veld staan, danste opzij, met de oren gespist op de stem van de ruiter.

‘Meneer Henry,’ zei Filip.

Henry repte zich op handen en voeten bij hem vandaan.

‘Martha White ken je pakken,’ zei Filip. ‘Dacht je soms van niet?’ Hij wachtte, toen: ‘Ik zal je pakken op mijn twee eigenste voeten. Dacht je soms van niet?’

Henry wist niet meer waar hij was te midden van de eindeloze tabak. Hij krulde zich om de onderkant van een plant en riep: ‘Ik heb het niet gedaan!’

‘O, ik weet dat je die stier niet heb gedood!’ brulde Filip terug.

‘Dat zweer ik!’

‘Ik weet het, jij weet het. Een andere idioot heb het gedaan,’ zei Filip. ‘Kom nu uit die planten.’

‘Nee!’

‘Toe nou...’

Henry kwam op wankele voeten overeind, zag eruit als een vluchteling die de zee in is gewaad. ‘Vader is kwaad op me.’

De man haalde een stijve schouder op. ‘Vertel wat er is gebeurd. Redelijke mensen luisteren naar de rede.’

‘Heeft hij je niet achter me aan gestuurd?’

‘Nee,’ zei Filip. ‘Ik zag je ’m smeren as een vos op de vlucht en ben je achternagegaan.’

De jongen beet op zijn lip, speelde met zijn laatste spoortje terughoudendheid, zocht zich toen een weg door de planten naar de rand van het veld. Filip staarde over de scherpe reling van zijn jukbeenderen naar beneden, maar boog zijn hoofd niet toen hij zijn grote hand uitstak, zijn vingers ontvouwde. De witte eeltplekken op zijn huid vielen op als steenpuisten.

‘Waar gaan we naartoe?’ zei de jongen vol achterdocht, terwijl hij nog steeds probeerde te berekenen wat zijn kansen waren als hij de gok waagde.

‘Waar wil je naartoe?’ zei de man.

‘Clark County,’ zei Henry, de eerste plek die hem te binnen schoot.

‘Is het heus?’ zei Filip, en er kraste een droge lach uit zijn doorrookte keel. De jongen kon er niet achter komen wat die lach betekende.

‘Stap op,’ zei hij, en dat deed Henry.

Ten zesde: als je leeft, gok je. Een noodzakelijk kwaad.

Omhooggezwaaid door Filips kracht en zijn eigen sprong, klauterde hij bij de man op schoot, ging schrijlings op de schoft zitten. De korte, brede hals van het paard beefde en trilde onder hem als een dromende hond. Vanaf zijn zitplaats keek hij recht over haar zwarte maantop en neus naar haar brede fluwelen neusgaten.

‘Laten we gaan,’ zei hij.

‘Nog niet. Ik gaan eerst een sigaretje rollen. Hou vast,’ zei Filip, die een pakketje van zilverpapier uit het borstzakje van zijn geruite hemd haalde. ‘Bah, ik heb geen vloe,’ zei Filip, kloppend op zijn zak. ‘Wil je meerijden naar de winkel?’

‘Best,’ zei Henry, die kleine bloeddruppeltjes van zijn knieën in de hals van de vos drukte. Hij wreef ze met een vinger uit en ze verdwenen in het lichaam van het paard, dat even rood was als donkere wijn.

Filip pakte de teugels, en Martha White deed een stapje achteruit en ging recht voor het hek staan.

‘Eroverheen nu,’ zei Filip, en toen het paard vanuit zijn achterhand sprong, greep de jongen geschrokken een hoog punt van haar

hals vast, terwijl de man naar de rug van de jongen toe helde, en ze zeilden over het hek.

‘Ga niet langs het huis!’ zei Henry.

Filip trok de teugels hard naar links, en de merrie draaide terug om een flauw spoor rond de buitenkant van het maisveld te volgen, over de grazige voor die de planten scheidde van de omheining. Henry kon net over de toppen van de maisplanten, die tot zijn borst kwamen, en het deinende hoofd van het paard heen kijken. De gekuifde toppen waren voorzien van pluimen en bewogen niet, behalve toen een ronddwalend briesje als een onzichtbare hand over het oppervlak streek, slingerend van het huis naar de kom met tabak achter hen trok. Links van hen liep het zigzaghek van gekloofde planken en in de schaduw daarvan bevonden zich de restanten van zijn voorganger. Dat hek was zeventig jaar geleden neergezet en was weggerot tot het was opgenomen door het gras en de grond. Nu was het alleen nog zichtbaar als een reeks vage dwarse aarden wallen achter het jongere hek.

Henry streelde de manen van het paard. ‘Laat haar mooi lopen,’ zei hij.

Filip klikte twee keer met zijn tong, paste de teugels aan en liet de merrie overgaan op een *running walk*, wat tot gevolg had dat haar voorbenen leken te zwoegen, doordat ze zich strekten en de ongebogen achterbenen meetrokken, die fier volgden, en dat haar hoofd op en neer ging als bij een hobbelpaard. De natuurlijke drang om te rennen voerde grote druk uit op haar stijve benen, en door die dynamische spanning ging haar rug niet op of neer, waardoor haar berijders voortgleden op haar zelfbeheersing alsof ze op een soepel lopende locomotief zaten. Henry leunde naar achteren, tegen de muur van Filips borst.

‘Doet haar hoofd pijn?’ zei Henry, toen hem opviel hoe schokkerig haar hoofd voor hem op- en neerging.

‘Nee.’

‘Wil ze rennen?’

‘Dat heb ze nooit niet gezegd.’

‘Ze is net een machine.’

‘Huh.’

Ten zevende: levende wezens zijn de ingewikkeldste machines.

Ze reden zwijgend verder naar het punt waar de beek convergeerde rond de zuidelijke grens van het land, steile oevers en kleine, half ondergelopen zandbanken vormde tussen onkruid, hoog gras en riet. Uit de bedding van de beek schoten breedgestamde notenbomen en essen op die schaduw boden en een geheim laantje maakten van de stenige waterloop.

‘Laten we over het hek springen en door het water rijden zodat ze ons niet kunnen zien,’ zei Henry.

Filip zei niets.

Henry draaide zijn nek, zocht het gezicht van de man. ‘Doe het,’ zei hij.

‘Martha White houdt niet van natte voeten.’

Het eind van het veld naderde, het huis doemde op.

‘Ik wil niet meer naar de winkel,’ jammerde Henry net toen Filip met een onverwachte grijpende beweging hard met de teugels sloeg en zijn armen om die van de jongen klemde zoals het blad van een pers op mousseline drukt.

‘Nee!’ Maar de Tennessee walker ging al over in galop en de jongen, die daar niet op bedacht was, stuiterde pijnlijk tegen de uitstekende zadelboog toen ze scherp om de rand van het maisveld heen draaiden naar de plek waar zijn vader aan de andere kant stond te wachten. Henry schreeuwde het uit, worstelde toen het paard voor John Henry bleef staan, met uitgestoken hals en platliggende oren, bij de trappende, om zich heen slaande passagier op zijn schoft vandaan.

John Henry stapte naar het paard toe, zijn lippen op elkaar geklemd, waardoor het net bleke littekens waren.

‘Je hebt me beduvelde!’ riep Henry, die in het zadel ronddraaide om Filip een por te geven met de punt van zijn elleboog, maar daardoor ontblootte hij zijn nek, en zodoende griste zijn vader hem als een ondermaats jong hondje aan de kraag van zijn overhemd uit het zadel en hing hij daar, in de lucht, terwijl hij verstikte geluiden uitstootte en zijn handen omhooggrepen naar die van zijn vader. Die lieten hem zonder plichtplegingen vallen toen de vos opzijschoot, Filip ijlings wegvoerde.

‘Nikker!’ riep Henry.

‘Hou je mond,’ zei John Henry.

Ten achtste: nikkernikkernikkernikkernikkernikkernikkernikkernikker-nik

Filip trok de teugels naar de stallen en de merrie kuierde traag en soepel weg, en hoewel er tranen opwelden in Henry’s ogen en hij nauwelijks iets zag, pijnigde hij zijn hersenen om een associatie te vinden, het paard was net, het paard was net: iets, iemand, hij had er geen woord voor hoe het wegliep op die brede heupen, met een kont die rimpelde door buigzame onderliggende spieren, al wist hij wel dat het vrouwelijk was, ja: van achteren bewoog het dier als een vrouw.

Zijn vader rukte hem overeind, zijn handen waren een oud verhaal.

‘Ik heb het niet gedaan!’ riep Henry, maar zijn mond vormde woorden die hij niet echt dacht, want zijn geest was geschrokken door de vreemde familie der dingen.

‘Sta op!’

Hij weigerde op te staan; hij liet zich slepen, vergat het paard nu, vergat dat Filip had gelogen, smeekte tot zijn stem zo hoog werd dat zijn woorden ontaardden in een mekkerende kreet.

Vader sleepte zoon over een brede strook gras naar de paal bij de oude hutten, terwijl hij ondertussen zijn zwarte riem met één hand losmaakte. Hij had moeite om hem om zijn zoon heen te trekken, want de jongen zette zijn buik uit als een paard dat een losse buikriem probeert te krijgen. John Henry draaide hem gewoon om, met zijn gezicht naar de paal, waardoor alle lucht uit hem werd geblazen in een soort blaf.

‘Maak die riem los en je kunt ervan op aan dat je het zult berouwen,’ waarschuwde John Henry. De handen van de jongen vielen slap langs zijn lichaam neer, zonder enige vechtlust, en zijn hoofd zakte naar voren, waardoor hij zijn wang schaafde aan de paal. Hij hilde zonder zich te verroeren.

John Henry legde een hand stevig op de kruin van zijn zoon. ‘Beseef je wel dat je vandaag had kunnen doodgaan? Die stomme streek die je hebt uitgehaald... Ik laat je hier een tijdje staan om erover na te denken wat dat voor je moeder zou hebben betekend.’

Henry zei niets.

‘Als ik terugkom, krijg je met de zweep,’ zei zijn vader, ‘maar pas nadat je de kans hebt gehad om hier te staan en na te denken. Raak die vervloekte gesp niet aan, jongen.’

‘Maar ik heb het niet gedaan,’ onderhandelde Henry.

John Henry kneep zijn ogen wat toe en zei met stekelige rust: ‘Je bent een leugenaar, en daarom schaam ik me voor je.’

De jongen wilde wat roepen of zeggen.

‘Ik heb je die mond gegeven. Ik zeg je wanneer je hem mag open-doen.’

Hij trok zijn lippen samen tot een sluitspiertje van verdriet, en toen was zijn vader verdwenen.

De paal vol kerven en groeven stond er al meer jaren dan de jongen kon tellen. Hij was half zo hoog en bijna even breed als een man, was al lang geleden ontschorst, gepolijst door de jaren en over de volle lengte bewerkt met tranen en bloed, door weer en wind, maar o, wat maakte dat uit, hij was als een varken vastgebonden aan een spit, maar hij had het niet gedaan, hij was niet naar het land van de Millers gegaan, waar de stier had gestaan met zijn kop

Ten negende: de mens zal heersen over alle dieren op aarde.

afgewend, doodstil, alsof hij staande stond te slapen, net zoals paarden doen, zonder zich een millimeter te verroeren – hoewel Henry door het hoge gras sloop, hoewel hij de lucifer afstreek – tot het rotje met een knal en een gil was ontploft. Daarop had de stier geschrokken één stap naar voren gezet en was hij stijf op de grond neergezakt, terwijl zijn borst vastliep, zijn achterpoten krampachtig bewogen als elektriciteitsdraden en zijn adem sissend uit zijn longen kwam als lucht die ontsnapt uit een band.

John Henry was terug, torende boven hem uit, wierp een schaduw over hem heen. Hij was breed en rood vergeleken met het rossig blonde haar van zijn zoon, maar ze hoorden duidelijk bij elkaar, waren met elkaar verbonden en van elkaar gescheiden als twee bladzijden in een boek.

‘Ik wil dat je goed naar me luistert,’ zei hij, met de bijtende tong van een rijzweep losjes opgerold in een hand met wat ouderdomsvlekjes. ‘Ik heb een plicht tegenover jou, net zoals jij een plicht hebt tegenover mij.’

‘Vader...’ zacht, smekend.

‘Geen zoon van mij zou ooit tegen me liegen.’ Hij zette zijn voeten uit elkaar. ‘Het kan me niet schelen, Henry, dat je vandaag een dier hebt gedood. Een dier is gewoon redeloze materie. Daar doe ik niet sentimenteel over. Maar je hebt niet alleen een dier gedood, je hebt andermans bezit vernietigd. Bob Millers familie woont al drie generaties op die boerderij. Denk je dat hij waarde hecht aan zijn land? Vraag je maar af of wij waarde hechten aan ons land. Als hij waarde hecht aan land waar slechts betrekkelijk waardeloze dieren als vleesrunderen en melkkoeien op leven, hoeveel meer waarde hechten wij dan wel niet aan het land dat wij al twee keer zo lang in ons beheer hebben? Ons gewas is onze familie. Wanneer jij je dus gedraagt op een manier die ons onwaardig is, wanneer jij de paljas uithangt, ben je een schande voor de lange rij mannen die achter je staat, Henry, die altijd achter je staat en toekijkt.’ Vervolgens zei hij: ‘Ik kan slechts hopen dat je naar me luistert. Je hebt er werkelijk geen idee van wat een man opoffert voor zijn zoon.’

Hij greep de korte broek van de jongen en trok hem van zijn heupen, waardoor het ding als een hoopje kaki rond zijn enkels lag. Zijn witte onderbroek was nat van het zweet en zijn bilspleet was als een donkere streep door het katoen heen te zien.

‘Vandaag gesel ik niet mijn zoon, alleen een dier. Want zo heb je je gedragen.’

Henry drukte zijn geschaafde wang tegen de paal en zijn ogen drukten tegen zijn oogleden. Maar de klap kwam niet. Zijn vader, de eeuwige advocaat, vroeg: ‘Heb je nog iets te zeggen ter verdediging van jezelf?’

Op deze vraag strekte Henry met een ruk zijn nek uit over zijn schouder, zijn ogen halfgeloken vanwege de naderende klap en riep:

Ten tiende: ik haatte je al toen ik nog in mijn moeder zat! Sic semper tyrannis! ‘Ik ben onschuldig!’

John Henry hief de rijzweep op en sloeg zijn zoon.

In de verte, aan de overkant van de weg, loeide vee van verlangen naar een nacht die met horten en stoten neerdaalde. De lucht was rusteloos en de krekels tsjirpten. De warme, vochtige adem van

augustus trok nu op van de grond, waar hij de hele dag had gesud-
derd, steeg op naar de koelere luchtstromen die erboven hingen.
Briesjes kusten elkaar en vormden strepen, kleurden wit en losten
op, terwijl de zon van haar ligplaats gleed en neerzank op de bank
van de aarde. Zo oranje als haar kern was, zo zwart was de rand van
haar slagschaduw. De lucht werd roder en roder terwijl de zon een
aardsere tint oranje kreeg en afnam in felheid. Daarboven vorm-
den deinende wolken een terras van banen die donker afstaken te-
gen het vuurrood, en de treden omspanden de volle breedte van de
lucht. Ze stapelden zich boven de zon op en op tot de hoogste banen
overgingen in oneindige schaduw, donkerder werden bij het nade-
ren van het hoogste punt van het hemelgewelf en vervolgens onbe-
grensd de naderende avond in zweefden. Vanuit het oosten kwam
zwartachtig blauw opzetten dat zich boven het huis uitstreckte als
een enorme vleugel, uitgeslagen voor een nachtlange vlucht. Maar
de dag was nog niet voorbij, schudde nog zijn laatste stralen uit, en
toen lage wolken voor de matte zon langsgleden, werd het rondwa-
lende, royale licht verduisterd, om vervolgens weer terug te keren,
als een lamp die dooft en ogenblikkelijk weer wordt aangestoken.
De meest westelijke kamers van het huis registreerden dit spel van
vraag en antwoord: de muren bloosden nu eens vol kleur, versom-
berden dan weer, werden weer rood, met grijs over het oranje heen,
een gesmolten tint die door de vitrages heen drong en het interieur
brandschilderde. Notenhouten lofwerk en pinakels en lijsten baad-
den allemaal in kersenlicht als geblazen glas. Nu was er een zuchtje
wind, de gordijnen bewogen, de zon zonk weg tot een streepje, en
in het laatste licht zwermden vleermuizen rond de dakranden, rap,
bijna gewichtloos en ijl piepend. Ergens riep een dier zijn metgezel.
Een weegschaal sloeg door. Toen was het donker.

De jongen lag op zijn buik op bed. Hij wist niet of hij had geslapen
of niet. Het licht speelde niet meer op het dunne vlies van zijn oogle-
den, en zijn moeder was terug. Ze trok aan het koord van de lamp en
de kamer werd overspoeld door warm licht. Henry maakte een geme-
lijk geluidje, draaide zijn gezicht naar het zwarte raam. Toen ze haar
handen niet naar hem uitstak, draaide hij zijn hoofd weer terug en hij
zag een vermanend opgestoken tengere vinger bij wijze van vriende-

lijke reprimande. Zijn moeder droeg een lichte peignoir die strak onder haar kleine borsten bijeen was getrokken, en de krullen op haar blonde hoofd waren door de hitte vervallen tot slappe lokken.

Henry nam haar slechts nors op.

Met haar hoofd scheef en haar grote donkerbruine ogen aandachtig op hem gericht hief ze haar naar boven gekeerde open handen op tot haar schouders.

‘Ik weet het niet,’ mompelde Henry.

Ze boog verder naar voren om zijn mond te zien. Haar wenkbrauwen trokken zich samen, rimpelden de lichte huid ertussenin, terwijl haar blik hem verslond.

Praat, gebaarde ze.

Praat niet, gebaarde hij terug met de hand die opgekruld bij zijn kin lag, met bondige, onvolledige gebaren, eerder flitsen dan gebarentaal.

Ze schoot vanuit haar stoel naar voren en ging op haar zij liggen, een sylfe, zodat hij zich moest inhouden om niet tegen haar aan te zakken. Hij vond de geur van haar vervaagde parfum en talkpoeder en iets in haar adem wat hij niet kon thuisbrengen, maar wat niet onaangenaam was, volkorenkoekjes of koffie met room of zo. Ze raakte de achterkant van zijn nek en de bovenkant van zijn rug aan, maar ging niet lager, naar zijn middel en daaronder, waar een netwerk van striemen was opgekomen, waar het kapotte rauwe vlees als een rood touw zijn bilspleet volgde.

Je had wel dood kunnen zijn, gebaarde ze met een treurig en komisch gezicht, waarna ze haar handen liet omvallen en sterven op de matras.

Hij haalde zijn schouders op, staarde resoluut naar de matras, wees haar af. De zijde van haar peignoir rimpelde en vloeiende weg door haar luide, vreemde ademhaling, waardoor de stof als water van de kam van haar heup gleeed en een poeltje vormde aan de binnenkant van haar dij.

Je geeft niet om me, gebaarde ze, en met een vinger trok ze het spoor van een onzichtbare traan van de binnenhoek van haar oog naar haar lip.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Vader zegt dat ik te veel praat.’